

Taxation ansættes, og imod at den hele Afsæsum bliver Fideicommissets Eiendom.

§ 3.

Paa lige Maade skulle de Embedsmænd, til hvis Embeder Bøndergods er henlagt, saa og Bestyrerne af Kirker, Hospitaler, Klostere, og andre offentlige Stiftelser — forsaavidt Forholdet for disse sidstes Vedkommende ikke er ordnet ved særegen Lov — være berettigede til, paa Embedets eller Stiftelsens Vegne, at overdrage de derunder hørende Gaarde til Brugere.

§ 4.

De ovenmeldte Fideicommissbestidere, Embedsmænd og Bestyrere af offentlige Stiftelser skulle ogsaa være berettigede til, paa nærmere Approbation af vedkommende Ministerium, at afhænde de under saadant Bøndergods hen hørende Huse, Møller, Kroer m. v. til Brugere.

§ 5.

Jøvrigt beholder Kongen den samme Myndighed som hidtil til ved Bevillinger at ordne Afhændelsen af Fideicommissers Bøndergods, indtil den i Grundlovens § 98 ommeldte Lov udkommer. Men sige Bevillinger, saavel de allerede meddeelte som de der herefter meddeles, kunne ikkun benyttes, naar Sagen afgjøres ved frivillig Overenskomst. Hvor Afhændelsen fremtvinges i Kraft af nærværende Lov, skal kun den ifølge denne Lov udfundne Afsæsum gjælde, og denne uden Afkortning tilfalde Fideicommisset.

§ 6.

Enhver for hvilket som helst Gods gjældende privatretlig Bestemmelse, hvorved der ellers maatte være gjort nogen særegen Indskrænkning i Eierens, Besidderens eller Bestyrerens Ret til at overlade Eiendomsretten over Bøndergodset til Brugere, er ugyldig.

§ 7.

Enhver Overenskomst imellem Eier, Besidder eller Bestyrer og Bruger, hvorved Sidstnævnte har frastrøvet sig Ret til at fordrø sig sin Gaard overdragen til Selveiendom, eller hvorved han, forinden eller samtidig med Fæstebrevets Udstedelse, har vedtaget Vilkaarene for en mulig fremtidig Overdragelse, er ugyldig, saafremt han

fordrer Forholdet afgjort efter denne Lovs Bestemmelser.

Cap. II.

Om Brugernes Ret til at erholde deres Gaarde til Selveiendom.

§ 8.

Fra Begyndelsen af Aaret 1855 skal Fæsteren af enhver Gaard, der henhører til det Bøndergods, som efter Loven og Anordningerne skal være overladt til Fæstere, være berettiget til at forlange sig samme af Eieren, Besidderen eller Bestyreren (§ 2 og § 3) overdragen til Selveiendom imod fuldstændig Erstatning, saaledes som de følgende §§ af denne Lov bestemme. Dette gjælder saaledes ikke blot om det under Hovedgaarde hørende Bøndergods, men ogsaa om det, der tilhører de i § 3 ommeldte Embeder og offentlige Stiftelser, samt om alle andre Bøndergaarde, der hidtil efter Anordningerne, saasom i de Forhold der omhandles i Frdg. 15de Mai 1834 § 2 og Frdg. 25de November 1831 § 3 ifr. Frdg. 28de Marts 1845 §§ 3 og 15, have været henregne til det egentlige Fæstegods, hvorimod denne Lov ikke er anvendelig paa Selveier- og Arvesæstegaarde, om de end for Tiden ikke drives af Eierne selv, men af disse i Genhold til Plac. 7de Juni 1806 ere bortfæstede til Andre.

Den samme Ret, som ovenfor er tillagt Fæsteren, skal ogsaa tilkomme den, der har en saadan Gaard i Forpagtning paa et vist Aaremaal, overensstemmende med Frdg. 15de Juni 1792 § 11.

Den, der har Panteret eller anden reel Sikkerhedsret i Godset, hvortil Gaarden hører, kan ikke forhindre saadan Overdragelse.

§ 9.

Gaarden med alt dens Tilbehør af Besætning og Inventarium, forsaavidt samme ikke tilhører Brugeren selv, skal taxeres til den virkelige Værdi, den som fri Eiendom vilde have i Handel og Wandel (Ifr. Fdg. 7 Juni 1827 § 2), hvori da fradrages den Formindskelse i Værdien, som maa antages at flyde af alle de særlige Indskrænkninger, som Besidderens af Fæstegods er underkastet, dog ikke